

Arrest

nr. 81 997 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 februari 2012 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 8 juli 2010 te Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. Op diezelfde datum werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 22 september 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Eveneens op 22 september 2010 werd het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 juli 2010 verworpen door de Raad bij arrest nr. 48 399.

Op 16 mei 2011 werd de voormelde aanvraag van 22 september 2010 onontvankelijk verklaard.

Op 7 juni 2011 sloot verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 11 augustus 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in een duurzame en stabiele relatie.

Op 8 februari 2012 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering van verblijf van maar dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster benadrukt dat zij al geruime tijd samenwoont met haar partner en dat ze bijkomende stukken heeft overgemaakt aan de gemeente, doch dient vast te stellen dat deze stukken nooit werden doorgestuurd. Zo stelt verzoekster dat ze op 17 september 2010 een regularisatieaanvraag heeft ingediend waarin duidelijk vermeld werd dat zij al geruime tijd een relatie had met haar partner. Ze stelt zich de vraag of de gemeente deze aanvraag wel heeft overgemaakt en of de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze aanvraag. Verzoekster meent dat deze aanvraag bewijst dat zij al sinds september 2010 een relatie had met haar partner en met hem samenwoonde. Voorts wijst ze er op dat in het kader van hun wettelijke samenwoont een onderzoek naar de woonplaats werd verricht door de gemeente en dat uit het verslag van de wijkagent blijkt dat ze werkelijk samenwonen. Ze stipt aan dat zowel haar documenten, als de documenten van haar partner hetzelfde adres vermelden, hetgeen betekent dat ze een relatie hebben en samenwonen. Verzoekster meent dan ook dat de verwerende partij haar beslissing heeft gebaseerd op onjuiste en onvolledige informatie. Hieruit besluit verzoekster dat de motiveringsplicht geschonden is. Tevens wijst verzoekster er op dat ze recent bevallen is. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met het feit dat ze zwanger was, dat ze bevallen is en dat er een verplichte bevallingsrust is. Ze meent dan ook dat de tegenpartij op dit vlak onzorgvuldig is geweest.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 augustus 2011 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in een duurzame en stabiele relatie.

Ingevolge artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet diende verzoekster het duurzame en stabiele karakter van haar relatie aan te tonen.

Artikel 40*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de beoordeling door de verwerende partij, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.
- f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.”

Bij deze aanvraag heeft verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning opgesteld op 7 juni 2011 neergelegd. Verzoekster werd verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 10 november 2011 bewijzen over te maken van een samenwoning van één jaar, van regelmatige ontmoetingen gedurende één jaar of de geboorteakte van een gezamenlijk kind.

Dienaangaande legde verzoekster vóór de datum van 10 november 2011 de volgende stukken neer:

- Een brief van Telenet betreffende haar pin en puk code voor haar gsm, d.d. 12 oktober 2011 aan haar gericht op het adres zoals aangegeven in de verklaring van wettelijke samenwoning.
- Een factuur van Electrabel voor de periode september 2011 gericht aan haar partner op het adres zoals aangegeven op de verklaring van wettelijke samenwoning.
- Een verklaring van woonhaven Antwerpen waarbij haar partner op 30 oktober 2011 verklaart dat hij akkoord is om haar te laten inwonen, met aanpassing van de huurovereenkomst en aanpassing van naamplaatjes.
- Een loonbrief voor de periode 1 augustus 2011 - 31 augustus 2011, alsook voor de periode 1 september 2011 - 30 september 2011 en 1 oktober 2011 - 31 oktober 2011 gericht aan haar partner op het adres zoals vermeld in de verklaring van wettelijke samenwoning.
- De kopij van de lening die verzoekster en haar partner op 9 september 2011 hebben afgesloten bij Citybank.
- Een kopij van een verzekering afgesloten door haar partner op 16 oktober 2011 waarbij zij vermeld wordt als begunstigde in het geval van overlijden van haar partner.
- Een samenstelling van het gezin op 21 oktober 2011
- Verschillende niet gedateerde foto's van verzoekster en haar partner

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat verzoekster niet aantoont dat ze voldoet aan de criteria van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verduidelijkt dat de foto's niet aanvaard kunnen worden als bewijs van de voormelde criteria daar ze geen datum bevatten, van de overige documenten wordt voornamelijk gesteld dat ze te recent zijn om de duurzaamheid van de relatie te bewijzen.

Zoals de verwerende partij correct aangeeft in de motivering van de bestreden beslissing bevatten de foto's neergelegd door verzoekster geen datum en kunnen ze dus inderdaad niet aantonen dat ze al één jaar samenwonen of elkaar al minstens twee jaar kennen.

De overige documenten dateren van ten vroegste augustus 2011 en tonen bijgevolg ook niet aan dat verzoekster en haar partner al één jaar vóór de aanvraag van 11 augustus 2011 samenwoonden of elkaar al minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kenden. Aldus is de motivering van de verwerende partij dat deze documenten te recent van aard zijn om de duurzaamheid van de relatie aan te tonen correct.

Waar verzoekster stelt dat zij al geruime tijd samenwoont met haar partner, merkt de Raad op dat haar gevraagd werd hiervan het bewijs te leveren. Verzoekster heeft dit niet aangetoond. Een loutere bewering toont geenszins aan dat de bestreden beslissing niet gebaseerd zou zijn op een correcte feitenvinding.

Verzoeksters bewering dat zij stukken zou hebben overgemaakt aan de gemeente en dat deze nooit zouden zijn doorgestuurd, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Bovendien verduidelijkt verzoekster niet om welke stukken het zou gaan en brengt zij ook geen enkel bewijs aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij nog stukken zou hebben overgemaakt aan de gemeente. Er kan dan ook

niet anders dan vastgesteld te worden dat dit een gratuite bewering betreft. Dergelijke bewering kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster verwijst naar haar regularisatieaanvraag van 17 september 2010 waarin vermeld zou staan dat zij al geruime tijd een relatie heeft met haar partner en met hem samenwoont, dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet van de verwerende partij kan verwachten dat deze alle stukken die ooit in een andere procedure werden neergelegd, gaat onderzoeken om te zien of zich hierin dienstige gegevens bevinden. Aan verzoekster werd uitdrukkelijk gevraagd om een bewijs van samenwoning van één jaar bij te brengen en het bewijs van een relatie van één jaar (op het ogenblik van de aanvraag was het nieuwe artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet nog niet in voege). Verzoekster heeft de voormelde regularisatieaanvraag niet neergelegd als bewijs en zoals hiervoor aangegeven waren de overige documenten te recent om een samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag aan te tonen of om het bewijs te vormen van het feit dat ze elkaar al twee jaar (of zelfs één jaar) voorafgaand aan de aanvraag kennen.

Zelfs al stelt verzoekster dat uit de regularisatieaanvraag zou blijken dat ze al een relatie hebben sinds 17 september 2010, dan nog dient vastgesteld te worden dat dit geen bewijs vormt dat ze elkaar al één (nu twee) jaar kennen voor de datum van de aanvraag, vermits de aanvraag dateert van 11 augustus 2011.

Waar verzoekster stelt dat ze daadwerkelijk samenwonen, wordt dit niet betwist door de verwerende partij, doch hiermee toont ze niet aan dat ze aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet voldoet. Verzoekster gaat totaal voorbij aan de voorwaarden zoals geformuleerd in de vreemdelingenwet. Zij lijkt eerder van oordeel dat het volstaat aan te tonen dat ze op heden een relatie heeft en samenwoont. Dit is echter een foutieve veronderstelling die geheel niet strookt met de wettelijke bepalingen betreffende de gezinshereniging.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij aan een correcte feitenvinding heeft gedaan en rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster heeft neergelegd. Met haar betoog maakt verzoekster noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het redelijkheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

In zoverre verzoekster ook nog meent dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden doordat de bestreden beslissing een stijlformule zou zijn, kan ze geheel niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van de juridische grondslag, tevens wordt aangegeven aan welke voorwaarden verzoekster moet voldoen om zich te kunnen beroepen op een duurzame en stabiele relatie en vervolgens worden de door verzoekster neergelegde documenten besproken en getoetst aan de criteria waaraan verzoekster dient te voldoen. Dit kan bezwaarlijk als een stijlformule worden beschouwd. Bovendien blijkt integendeel tot wat verzoekster voorhoudt dat de motivering de beslissing draagt. Volledigheidshalve wordt ook aangestipt dat bij de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet enkel inhoudelijk kritiek levert, doch er ook in slaagt de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing letterlijk weer te geven en aldus blijkt kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing laat verzoekster toe te achterhalen om welke reden haar het recht op verblijf wordt geweigerd en zijn afdoende. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Vooreerst betoogt verzoekster dat er sprake is van een gezinsleven. Voorts lijkt ze te willen aangeven dat er sprake is van een ongerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven. Ze stelt dat het onmogelijk is om een gezinsleven te leiden in het land van herkomst omdat er niet van haar partner verwacht kan worden dat hij mee verhuist. Tevens stipt ze aan dat ze beiden werken.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang*

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. *In casu* heeft verzoekster een bewijs van zijn wettelijke samenwoning met haar partner, in functie van wie zij de aanvraag heeft ingediend, neergelegd. Er wordt niet betwist dat er een samenwoning is, noch dat verzoekster op heden een relatie heeft met de referentiepersoon. Aldus lijkt verzoekster voldoende aannemelijk gemaakt te hebben dat er sprake is van een gezinsleven.

Verzoekster valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging voorzien is bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerder belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een disproportionele inmenging in het gezinsleven.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu blijkt dat verzoekster illegaal in België verblijft. Het is niet duidelijk op welke wijze verzoekster het Rijk is binnen gekomen, noch wanneer zij het Rijk is binnengekomen. Zij werd voor het eerst op 8 juli 2010 in illegaal verblijf aangetroffen, waarbij haar ook meteen een bevel werd gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Verzoekster heeft dit bevel genegeerd en heeft er voor gekozen om haar illegaal verblijf te bestendigen. Het gezinsleven in de vorm zoals het nu bestaat en waarop verzoekster zich beroept lijkt pril te zijn. Verzoekster geeft aan dat ze minstens sinds 17 september 2010 een relatie heeft. Er kan niet ontkend worden dat het gezinsleven dat verzoekster hier heeft opgebouwd, ontstaan is tijdens haar illegaal verblijf. Zowel verzoekster zelf, als haar partner behoorde te weten dat er ten allen tijde een einde kon worden gesteld aan hun gezinsleven zoals opgebouwd in illegaal verbleef, temeer verzoekster reeds een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten. Op geen enkel ogenblik heeft de verwerende partij laten uitschijnen dat aan verzoekster een permanent

verblijfsrecht zou worden toegekend. Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Dienaangaande beperkt verzoekster zich tot een vrij summier en algemeen betoog dat van haar partner niet verwacht kan worden dat hij verhuist en zijn werk achterlaat. Met dit betoog lijkt zij eerder aan te geven dat ze het niet opportuun acht om een leven te leiden in het land van herkomst. Dit toont echter geen onmogelijkheid aan. Tevens dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied opnieuw te betreden en er te verblijven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische Staat een positieve verplichting zou bestaan om haar op het grondgebied te gedogen. Met haar betoog laat verzoekster na *in concreto* aannemelijk te maken dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar gezinsleven en dat haar belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU